

Arrest

nr. 216 322 van 1 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 mei 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, vertrekt op 5 juni 2017 vanuit België terug naar Albanië.

Op onbekende datum komt verzoeker opnieuw België binnen.

Op 19 mei 2018 wordt verzoeker in België aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 20 mei 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 20 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 20 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Heer,:

naam: L. voornaam: F. geboortedatum: (...)1998 geboorteplaats: L. nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

Wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/05/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd,

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds onbekende datum in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 20/05/2018 door de politiezone van GZW en verklaart dat hij geen familie noch kinderen heeft in België en dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Op 25 mei 2018 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 212 439 van 19 november 2018 wordt het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) verworpen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“NOPENS DE BESLISSING HOUDENDE HET HET OPLEGGEN VAN EEN INNREISVERBOD: SCHENDING VAN ART. 74/11 § 1, TWEEDE LID VREEMDELINGENWET IUO. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET)

4.

De beslissing houdende het opleggen van het inreisverbod is gesteund op art. 74/11 § 1, tweede lid, nl. de afwezigheid van termijn.

De afwezigheid van termijn is gebrekkig gemotiveerd in de bijlage 13septies.

Verzoeker voegt het verzoekschrift tegen de bijlage 13septies als bijlage, en de argumentatie hierin vevat kan als integraal hernomen worden beschouwd. (stuk 3)

Inzoverre de afwezigheid van termijn het voorwerp uitmaakt van een gebrekkige motivering, dient vastgesteld dat de grondslag voor het inreisverbod gebrekkig is (cfr. de leer van de fruits of poisoned tree), en dient ook de bestreden beslissing te worden vernietigd aangezien zij geen grondslag meer heeft.

2.2.2. NOPENS DE BEPALING VAN DE DUUR VAN HET INREISVERBOD: SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET) IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSVERRICHT

5.

Aan verzoeker wordt een inreisverbod voor een periode van 2 jaar opgelegd.

De duur van dit inreisverbod is gesteund op:

- Afwezigheid familie op Belgisch grondgebied en afwezigheid medische problemen
- Vermeend hardnekkig illegaal verblijf;

(i) Nopens de vermeende hardnekkigheid om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven

6.

De eerste overweging m.b.t. de duur van het inreisverbod is de suggestie dat verzoeker hardnekkig illegaal op Belgisch grondgebied zou verblijven.

Deze overweging mist vooreerst feitelijke grondslag aangezien verzoeker nog maar een aantal maanden op Belgisch grondgebied verblijft en aan hem nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, zodat hij ook nog geen enkele beslissing heeft in de wind geslaan.

De gesuggereerde hardnekkigheid/ hardleersheid vindt m.a.w. geen enkele feitelijke grondslag in het dossier. Jegens verzoeker werd voorheen nooit enige verwijderingsmaatregel getroffen (!) en hij verblijft pas enkele maanden op Belgisch grondgebied.

7.

Wat er ook van zij, zelfs indien per impossibile zou worden aangenomen dat verzoeker "niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven", vormt zulks in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/II, en meer bepaald naar volgende overweging:

"De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012."

En nog:

"De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet.

De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de - in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan - wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar."

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228) :

"De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering."

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de verwijzing naar de overschrijding van zijn periode van legaal verblijf (met visumvrijstelling) is in wezen niets anders dan de vaststelling dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting (terwijl jegens verzoeker nota bene voorheen nog geen enkele verwijderingsmaatregel werd getroffen).

De duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

(ii) Nopens het belang van de immigratiecontrole

8.

De Staatssecretaris wijst anderzijds - op sibillijnse wijze "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van inreisverbod te verantwoorden.

Dit is thans een stereotiep onderdeel geworden van de motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 2 jaar wordt geopteerd.

(iii) Nopens de eerbiediging van art. 3 en 8 EVRM

9.

De bestreden beslissing bevat ook een hele uiteenzetting nopens de eerbiediging van artt. 3 en 8 EVRM. (cfr. supra)

De overweging van de Staatssecretaris dat het inreisverbod verenigbaar zou zijn met art. 3 en art. 8 EVRM, verantwoordt mogelijks wel het opleggen van een inreisverbod an sich, doch verantwoordt daarom nog niet waarom de afwezigheid van deze schending (en) zou verantwoorden dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

De afwezigheid van een schending van art. 8 EVRM kan bijv. ook de keuze voor een inreisverbod van 6 maanden of 1 jaar verantwoorden.

Concluderend kan worden gesteld dat geen van de overwegingen in de bestreden beslissing, noch afzonderlijk, noch in hun samenhang, als een afdoende c.q. adequate motivering kan worden beschouwd voor het opleggen van een inreisverbod met een duur van 2 jaar."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat de grondslag van de in casu bestreden beslissing gebrekkig zou zijn.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft (en niet de materiële motiveringsplicht), laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder benadrukt vooreerst dat de kritiek van de verzoekende partij nopens een eventuele nietigverklaring van volstrekt hypothetisch is.

Verweerder laat gelden dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Verweerder benadrukt verder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een inreisverbod diende te worden betekend, nu er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan, en dit conform artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling stipuleert als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Verweerder laat gelden dat uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan om reden dat er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveert dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Verzoeker benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich bij het bepalen van het risico op onderduiken heeft gebaseerd op artikel 1, §1 juncto artikel 1, §2, 1°.

Artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

Artikel 1, §2, 1° van de vreemdelingenwet stelt: “1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;”

Geheel terecht stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat de verzoekende partij beweert sinds onbekende datum in België te verblijven, terwijl uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. De verzoekende partij ontkent dit overigens ook niet.

Aangezien de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend heeft binnen de door de wet voorziene termijn, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat de verzoekende partij een risico op onderduiken vormt.

Louter ondergeschikt merkt verweerder nog op dat artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe gehouden is een beslissing houdende inreisverbod te betekenen, wanneer hij vaststelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Nadat door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd vastgesteld dat aan de verzoekende partij op 20.05.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan de bestreden beslissing af te geven.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

Betreffende het tweede middel

In een tweede middel (waarbij de verzoekende partij kritiek uit op de motivering van de duur van het inreisverbod) beroept zij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*

- de zorgvuldigheidsverplichting.

De verzoekende partij houdt een schending voor van voormelde bepalingen doordat er ten onrechte geoordeeld werd dat zij hardnekkig illegaal op Belgisch grondgebied verblijft. Bovendien zou het belang van de immigratiecontrole en het feit dat de in casu bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 3 en 8 EVRM niet verantwoorden waarom een inreisverbod van een bepaalde duur wordt opgelegd.

Verweerder merkt op dat de kritiek van de verzoekende partij elke grondslag mist.

In zoverre de verzoekende partij wederom een schending voorhoudt van de materiële motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, herhaalt verweerder dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet (zoals supra werd uiteengezet).

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen (R.v.V. nr. 163 926 van 11 maart 2016).

Verweerder wijst erop dat in het inreisverbod uitdrukkelijk toegelicht wordt waarom werd geopteerd voor het opleggen van een termijn van 2 jaar voor het inreisverbod:

"Betrokkene werd gehoord op 20/06/2018 door de politiezone GZW en verklaart dat hij geen familie noch kinderen heeft in België en dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel"

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing terdege rekening heeft gehouden met de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Verweerder besluit dat de motieven van de bestreden beslissing de duur van het inreisverbod voldoende in feite en in rechte ondersteunen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris met deze motivering afdoende ingaat op de specifieke omstandigheden die de situatie van verzoekende partij kenmerken.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met deze beslissing, volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring ervan te besluiten.

Waar verzoekende partij kritiek uit op de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoekende partij "niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven" merkt verweerder op dat verzoekende partij geen belang heeft bij dit onderdeel van haar kritiek, nu zij niet betwist dat zij gedurende haar verblijf in België illegaal in het Rijk heeft verbleven en geen moeite heeft gedaan om zich in regel te stellen.

Terwijl de verzoekende partij sinds onbekende datum in België verblijft, en uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Zij weerlegt de gedegen motieven van de bestreden beslissing niet.

De verzoekende partij houdt verder voor dat het belang van immigratiecontrole een stereotiepe motivering uitmaakt en niet verantwoordt waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Verweerder merkt vooreerst op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet uitsluitend op basis van het belang van de immigratiecontrole besliste tot afgifte van een inreisverbod van 2 jaar. Zoals supra werd uiteengezet, werd op basis van verschillende elementen, waaronder ook het feit dat zij haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, zij geen familie of kinderen heeft, zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, etc., beslist tot afgifte van de bestreden beslissing.

Aangezien de bestreden beslissing klaarblijkelijk de specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, behandelt, kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd zou zijn. µ

Dienaangaande merkt verweerder op dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Tot slot haalt de verzoekende partij aan dat de overwegingen nopens artikel 3 en 8 EVRM niet verantwoord zijn waarom een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet uitsluitend op basis van het feit dat de in casu bestreden beslissing geen schending uitmaakt van artikel 3 en 8 EVRM heeft besloten tot afgifte van een inreisverbod voor een termijn van 2 jaar. Verweerder verwijst naar hetgeen supra werd uiteengezet.

Bovendien kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening houden met alle 'specifieke omstandigheden' en aldus ook met het feit dat de in casu bestreden beslissing geen schending uitmaakt van artikel 3 en 8 EVRM.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris ook niet dient te motiveren waarom niet voor een andere (langere of minder lange) termijn is geopteerd.

Zie ook:

"Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere-geldigheidsduur werd gekozen." (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

En ook:

"In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten 'waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn'. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval." (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Het loutere feit dat verzoekende partij het hiermee niet eens is, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een inreisverbod diende te worden opgelegd voor de duur van 2 jaar.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.1. In een eerste onderdeel van het enig middel uit verzoeker kritiek op het motief inzake de reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd, met name dat hem in de verwijderingsmaatregel voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Verzoeker verwijst naar de middelen die hij uiteen heeft gezet in het verzoekschrift dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Er wordt op gewezen dat het beroep tegen deze bijlage 13septies werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 212 439 van 19 november 2018. Dit onderdeel van het middel is niet gericht tegen de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel onontvankelijk is (RvS 29 mei 2018, nr. 241 634).

3.3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat *“voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”*. Daarnaast worden in deze beslissing de specifieke omstandigheden aangehaald waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd en proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker geen familie noch kinderen heeft in België en geen medische problemen heeft, dat in de verwijderingsbeslissing rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. De verwerende partij concludeert dat *“gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole”* een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Zoals hierboven reeds is gebleken, is verzoekers kritiek op dit motief niet ter zake dienend.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld inzake de termijn van twee jaar:

“Betrokkene werd gehoord op 20/05/2018 door de politiezone van GZW en verklaart dat hij geen familie noch kinderen heeft in België en dat hij geen medische problemen heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel”.

3.3.4. Verzoeker voert hiertegen aan dat de overweging inzake de vermeende hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te verblijven, feitelijke grondslag mist: verzoeker verblijft nog maar een paar maanden op Belgisch grondgebied en nooit eerder werd hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker vervolgt dat, zelfs indien hij niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven, dit in wezen enkel een parafrasering vormt van het gegeven dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting.

Vooreerst wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing enkel te lezen valt dat verzoeker “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*” en niet dat hij hiertoe een hardnekkigheid aan de dag legde. Dit onderdeel van het middel mist feitelijke grondslag. Vervolgens wordt vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat gepaard gaat met huidig inreisverbod, niet gesteund is op het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering maar wel op de omstandigheid dat voor de (enige en gelijktijdige) verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. Bijgevolg wordt nergens gesteld dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting, zodat dit gegeven niet kan worden geparafraseerd. Dit onderdeel van het middel mist eveneens feitelijke grondslag.

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet de verwerende partij verplicht was een inreisverbod te nemen. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet schrijft voor dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. *In casu* worden als specifieke omstandigheden vermeld:

- verzoeker heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven;
- het belang van de immigratiecontrole.

Voorts wordt erop gewezen dat uit het gehoor van verzoeker bleek dat hij geen familie noch kinderen heeft in België en dat hij geen medische problemen heeft.

Verzoeker voert inzake het belang van de immigratiecontrole aan dat dit een stereotiepe motivering is en dat dit niet verantwoordt waarom de ene of de andere duur wordt opgelegd, want ook een inreisverbod van één jaar kan in het belang van de immigratiecontrole zijn. Hoger in het middel voert verzoeker inzake het niet twijfelen om op illegale wijze in België te verblijven aan dat verzoeker nog maar enkele maanden in België verblijft en dat tegenover hem nooit eerder enige verwijderingsmaatregel werd getroffen.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat aan verzoeker nooit eerder een verwijderingsmaatregel werd gegeven. Hiermee werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat de afzonderlijke motivering voor de duur van het inreisverbod voor twee jaar gebrekkig te noemen is, omdat aan verzoeker voorheen nooit een verwijderingsmaatregel werd gegeven en de motieven beperkt zijn tot zijn illegaal verblijf, het belang van de immigratiecontrole en de omstandigheid dat hij geen familie in België heeft en geen gezondheidsproblemen.

Er wordt in dit verband benadrukt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet – waarin wordt gesteld dat de duur van het inreisverbod moet worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – de omzetting is van artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerriichtlijn) en dat in het terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeerderelateerde taken (C/2017/6505) uitdrukkelijk is aangegeven dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening wordt gehouden met alle relevante omstandigheden van het individuele geval. Bij de bepaling van de duur van

het inreisverbod dient met name rekening te worden gehouden met verzwarende of verzachtende omstandigheden waarvan de uitvaardigende autoriteit op de hoogte is, zoals de vraag of:

- tegen de onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd;
- de onderdaan van een derde land in het verleden reeds bijstand bij vrijwillig vertrek en/of re-integratie heeft ontvangen;
- de onderdaan van een derde land een lidstaat zonder toestemming is binnengekomen terwijl er nog steeds een inreisverbod gold;
- de onderdaan van een derde land medewerking heeft verleend dan wel zich niet bereid heeft getoond mee te werken aan de terugkeerprocedure;
- de onderdaan van een derde land zich bereid heeft getoond vrijwillig te vertrekken.

Verzoeker heeft inderdaad niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, maar er lijkt geen sprake te zijn van verzwarende omstandigheden, zodat verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat het belang van de immigratiecontrole op zich niet verantwoordt waarom voor de duur van twee jaar wordt gekozen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij merkt op dat zij *“niet uitsluitend op basis van het belang van de immigratiecontrole besliste tot afgifte van een inreisverbod van 2 jaar. Zoals supra werd uiteengezet, werd op basis van verschillende elementen, waaronder ook het feit dat zij haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren, zij geen familie of kinderen heeft, zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, etc., beslist tot afgifte van de bestreden beslissing”*.

Er wordt opgemerkt dat het motief dat verzoeker niet heeft getracht zijn verblijf te regulariseren, deel uitmaakt van de motieven waarom er een risico bestaat op onderduiken, reden waarom geen termijn voor het vrijwillig vertrek werd toegestaan en een inreisverbod werd afgegeven. Dit motief staat echter niet te lezen in de motieven voor de duur van het inreisverbod. Waar de verwerende partij in de nota dit motief vermeldt als één van de motieven voor de duur van twee jaar van het inreisverbod, dwaalt zij. Alleszins betreft dit slechts een motivering *a posteriori*, die niet terug te vinden is in de motieven voor de duur van het inreisverbod.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET